

ZAROČENKA.

O, pustite me, naj jočem! V žalni venec jih bom spletla, Tam sta v bukev dve imeni
Moji nageljni rudeči nesla gori na planino, vrezani nad srcem enim:
ne dehte mi več po sreči. kjer je s tiho bolečino zaročenka z zaročenim —
Kaj nevesta z njimi hočem? moja prva sreča vzcvetla. dve ljubezni preiskreni.

Kot dve rosni zvezdi beli,
v beli limbar porošeni,
v božjem solncu pozlačeni,
dve ljubezni sta goreli.

Mrtva je ljubezen ena:
Vgasnil jo je boj krvavi,
v nedosežni spi planjavi.
Druga toži zapuščena.

Silvin Sardenko.

MOLK.

Na visoki gori sem pribit,
kot ptič za dvoje perutnic.

Od obzorja do obzorja milijoni rok
krvavih . . . milijoni bledih lic . . .

In vsaka kapljica krvi,
na moje srce pade . . . tam se razleti

trdo, molčé . . . In moja duša,
kakor gozd najgloblji: poln govora,
nič ne govori . . .

ŽENJICE.

V solncu smo in gorimo, kot polje gori,
na njivi smo in šuštimo, kot klasje šuši,
s srpom smo in blestimo, kot on se blesti . . .

Na voz naklada snopje gospodar;
noseča žena počiva: pretežko breme.
Hiša kaže raztrgano sleme
in daleč nekje za modrino vihar . . .

Iz prsi poletja pretaka se kri.

NAJINA ŽALOST.

Vlažna tla in oblačno nebo.
Trepetanje, kot curljanje sekund.
In Ti . . . Misli najinih src,
razplakanih, v daljo gredo . . .

K srcu srce, da se razodeneva,
roko v roko, da se ne razkleneva . . .

Najin otrok, še nerójen, toži svet!

France Bevk.

